

Những mảnh Tình gom lại

Có một vài bạn và cả cô Thu Hà cũng đều biết tôi chỉ viết bài khi nào... buồn, buồn thật buồn nhưng Quốc Huân cứ hối thúc mãi, thôi thì đành viết đôi dòng cho các bạn TQT đọc về một vài kỷ niệm đẹp trong những ngày họp mặt. Huân ơi! Bốn chữ “Đệ Nhất Hào Hoa”, Sang chưa đủ phong cách nên không dám nhận đâu, đại mồm nuốt vào bốn chữ đó là trở thành kẻ thù chung của các cậu TQT nhà mình đó, nhưng viết là để đáp lại lòng tri ngộ của bạn mình. Thật tình mà nói, hai bài viết của cô Thu Hà và Huân đã quá đầy đủ, viết thêm cũng bằng thừa, cho nên tôi xin được viết về một khía cạnh khác của ngày hội ngộ, một khía cạnh keo sơn đã đem quý Thầy Cô và chúng ta đến gần nhau và ở đây tôi muốn nói tới cái khía cạnh đó, cái... Tình.

Mà thật vậy, cả đời tôi cho tới giờ này, một múi mít cũng chưa có cơ hội lột cho Cha Mẹ ăn, thế mà tôi đã gỡ từng múi mít cho các bạn và quý Cô ăn đấy! Tôi rất ngượng khi kể cái tội bất hiếu của mình ra đây và tôi cũng rất ngượng khi kể cái công nhỏ hơn hột mít của mình, vì viết ra chỉ tỏ cho các bạn cười cho thú vị ruột. Tôi biết đằng sau cái thành công của ngày hội ngộ là cả một sự hy sinh to tát của các Niên Đệ, Niên Muội trong ban tổ chức: Phi Oanh, Hải Yến, Hữu Khôi, Đức Hạnh, Đức Thắng... đã bỏ biết bao công sức để chuẩn bị thật chu đáo cho những ngày vui này. Động lực gì đã thúc đẩy các bạn làm như vậy? Xin thưa, đó là cái Tình, Tình Thầy Cô học trò, Tình bè bạn, Tình học trò và đặc biệt nhất là Tình của các Nàng Dâu TQT trong đó có phu nhân của thầy Thiện, thầy Nhã, các bà xã của Khôi, Huân... chúc mừng cho các đảng lang quân này có nhiều phước lộc!

Có những cánh chim bay về từ Bắc Mỹ như cô Thu Hà, cô Chiêu Uyên, và gia đình thầy Nhã; từ miền Trung, miền Đông Hoa Kỳ như Xuân Tươi, Thi Thư, Đoàn Chính, Huân, Mân, Duy, Trí, Hiếu... và tận bên kia bờ đại dương như Hồng Hoa, Lê Đào Lộc, tất cả đã nói lên cái Tình dành cho nhau mà ở cái xã hội tân tiến này mỗi ngày một thiếu vắng dần đi. Thật không ngờ, ngôi trường mẹ Trần Quốc Tuấn chỉ tồn tại có vài năm ấy vậy mà những mảnh thâm tình này qua hơn ba mươi năm vẫn hầy còn thấm thiết!

“Ôi! Đẹp làm sao tuổi học trò

Đáp đền ân nghĩa Thầy Cô cho

Ba mươi năm cũ, Tình vẫn mới

Sum họp về đây quảng gánh lo.”

Cô Chiêu Uyên ơi! Những giọt nước mắt đã rơi khi Cô nói “Cả đời tôi chỉ biết chăm lo cho chồng, cho con, và bố mẹ. Đây là lần đầu tiên có người biết chăm sóc cho tôi và

người đó là em". Thừa Cô, đối với em, đó là những "giọt nước mắt ngà" vì Cô đến với chúng em khi vẫn còn ngậm cái chất đắng của cuộc đời mang đến từ phương trời Canada giá lạnh, để khi đến đây Cô được tận hưởng cái vị ngọt ấm áp mà lũ học trò chúng em thương tặng để đền đáp công ơn dạy dỗ mà hơn ba mươi năm trước Cô đã một lần bỏ công đào tạo. Nợ của Thầy em không trả được, nay em gom trả hết cho Cô thì Cô đã có cả vốn lẫn lời rồi đó Cô ạ. Ân tình qua ngày tháng rồi cũng sẽ phai, kỷ niệm rồi cũng phải nhạt nhòa, nhưng lũ học trò chúng em sẽ cố gắng níu kéo thời gian trôi chậm lại không phải bằng tài, lực mà bằng cái Tình để những ân tình, kỷ niệm ấy vẫn hãy còn in đậm trong ký ức. Trong cuộc đời này, có nhiều chuyện vui buồn, sống để bụng chết mang theo và chúng em ao ước những kỷ niệm đẹp Sư Đồ này sẽ đi theo Cô suốt quãng đường nối tiếp.

Nếu có bạn học sinh TQT nào hỏi tôi quý thầy nào gần gũi, thân thiện với học sinh như anh em thì tôi xin thưa đó là thầy Nhã. Không những đến với lũ học sinh bằng tình thầy trò mà Thầy còn đến với chúng em bằng cả một tấm lòng của một người anh cả trong đại gia đình TQT. Còn gì cao quý hơn cái thân tình mà Thầy đã thu xếp để đem được cả Cô và em đến chung vui với đám học trò ngộ nghịch này. Tuy chưa được học với Thầy một chữ nào nhưng phong cách cởi mở của Thầy cũng là một bài học đáng được các bạn mình học hỏi. Bữa picnic ngoài trời hôm thứ Bảy, thoáng nhìn vào, khó có ai có thể nghĩ rằng đó là một vị Thầy đã từng đứng trên bục gỗ ba mươi năm về trước vì phong cách cởi mở khi Thầy tiếp chuyện với từng nhóm học sinh cũ của mình. Cái tình cảm đó, các bạn mình sau ngày họp mặt có quên được chăng?

Rồi đến tình thương mến mà thầy Lượng đã mang đến mà các bạn mình không một ai có thể phủ nhận được. Công việc của Thầy bận rộn lắm, tưởng như đã không thể đi được thế mà có ai ngờ tới giờ chót, Thầy chịu khó ngồi xe đò Hoàng trên sáu tiếng để đến với chúng ta vào ngày Chủ Nhật. Thân tình này học sinh chúng mình có trả nổi không, đó là chưa kể Thầy còn chăm lo chỗ ăn ngủ cho vài cô học trò nhõng nhẽo của mình. Đâu vậy đã hết, sau buổi tiệc với các bạn đồng nghiệp và các cô cậu học sinh thân mến của mình, Thầy lại tiếp tục... ngồi xe đò một lần nữa để kịp trở về Nam Cali vì ngày hôm sau lại phải đi làm thật sớm dù đã xin phép nghỉ mà không được.

Có một điều tôi cứ thắc mắc mãi trong lòng là cô Thy Oanh chỉ dạy có mỗi một môn Nữ Công thôi mà sao học trò thương mến nhiều thế, mãi cho đến khi được một Niên Mọi làm sáng tỏ cái ngu của mình, chẳng qua là trong các môn học khác có nhiều Thầy Cô chia nhau từng khối lớp để dạy nhưng riêng môn Nữ Công thì cô Thy Oanh độc chiếm quần hùng, gom hết các cô học sinh về một mối tự lập môn phái thêu thùa may vá riêng, thảo nào mà chẳng nhiều đệ tử. Rất tiếc ngày xưa em bị thầy Nưa bắt chày cán chổi chứ không thì đã xin gia nhập vào môn phái của Cô để học... kết tóc, xe duyên với các bông hồng của trường mình.

Trời ơi! Chết thảng tui rồi! Còn một người nữa mà tôi suýt quên nhắc tới. Tôi mà lỡ đại

thiếu sót vị này thì sẽ mềm thây với đòn chổi lông gà hội đồng của các Niên Muội: Phi Oanh, Hồng Hoa, Hải Yến, Bích Thủy, Xuân Tươi... và còn nhiều nữa mà tôi không dám nghĩ tới vì càng nghĩ thì càng đổ mồ hôi hột. Chưa nói ra, chắc các bạn mình cũng dư biết là ai đó mà. Đúng vậy, cô Thu Hà của tôi đó. Chết chưa! Thần khẩu lại hại xác phàm nữa rồi, phải viết là “cô Thu Hà của chúng mình” thì chắc tôi mới được toàn thây.

Cô Thu Hà ơi! Người cô bé tí xíu hèn vậy tim có đủ lớn để chứa tình thương của mọi người không? Số em đào hoa bị triệt, “tạo hóa ghét mày râu” nên vẫn còn... trong trắng ngọc ngà, nếu tim Cô chứa không hết, Cô san sẻ chút xíu vài cô nương cho em nhờ ghen Cô, em cảm ơn Cô trước đó.

Những ngày gần gũi với cô Thu Hà, tôi mới cảm nhận được rằng, ông Trời ban cho Cô lá gan bằng thép, cũng không quên nhét vào người Cô một quả tim thật to và mềm như bún. Nó to đến nỗi có thể chứa tất cả những vui buồn của các bạn đồng nghiệp và các cô học trò tinh nghịch TQT. Và nó cũng mềm đến nỗi Cô có thể khóc khi nghe kể lại vài mẩu chuyện thương tâm của học trò mình. Các bạn biết không, đêm thứ Bảy Cô đích thân gói từng món quà cho dù biết mình gói không khéo. Tôi có lên tiếng xin giúp nhưng Cô nhất định không cho và giữ kín như “bí mật quân sự”, mặc dầu trong phòng chỉ có thêm cô Chiêu Uyên, bé Kevin, và tôi. Tuy gói không được khéo nhưng tôi để ý thấy Cô để hết tâm tư vào từng món quà cho học sinh thân thương của mình. Cái hình ảnh đó thật cao đẹp mà giờ đây tôi không đủ văn chương để tả hết và cũng rất tiếc là lúc đó tôi không có máy quay phim để thu hình lại.

Khi viết về cô Thu Hà, tôi chợt nhớ đến câu chuyện tôi nghe được từ cô. Vì không có học và cũng chưa có dịp tiếp xúc với thầy Thiện nên tôi xin phép được ghi lại ở đây để các bạn cùng xem nghe. Cô Thu Hà nói thầy Thiện đúng như tên của thầy. Thầy gọi điện thoại cho tất cả thầy cô giáo khi nhận được tin tức từ Phi Oanh. Thầy cũng hay gọi để thăm hỏi học trò. Từ ngày bắt được liên lạc với thầy Thiện, cô Thu Hà đã nhận được nhiều quà của thầy – đó là sách truyện và CD phim bộ - Thầy Thiện bảo để cô Thu Hà xem cho đỡ buồn trong hai ngày cuối tuần ở nhà với mẹ của cô. Tôi nghe chuyện còn thấy cảm động nên đã không ngạc nhiên khi nghe cô kể lại với nhiều cảm xúc.

Tôi biết là tôi còn một món nợ với các bạn mình, nhất là Hải Yến, khi tôi từ chối chung vui hai đêm thứ Sáu và thứ Bảy để dành nhiều thời giờ hầu chuyện hai cô Thu Hà và Chiêu Uyên, mong các bạn thông cảm cho. Nếu hai Cô quyết định đi thì tôi cũng đã đi theo chung vui rồi.

Các bạn học sinh TQT thân mến, gần một tháng đã trôi qua kể từ ngày họp mặt mà trên website TQT vẫn còn nhiều bài thơ, văn mang âm hưởng lưu luyến, ngậm ngùi... đã chứng tỏ sự thành công tốt đẹp của ngày hội ngộ qua sự sắp xếp chu đáo của các Niên Đệ, Niên Muội trong ban tổ chức. Tình Thầy Cô học trò TQT qua cuộc họp mặt lần này lại càng thấm thiết hơn bao giờ hết. Hy vọng vào kỳ hội ngộ lần tới sẽ có sự đóng

góp của các Niên Trưởng TQT để cho các em mình bớt nặng gánh lo.

Ngô Thanh Sang, 03-08-2009